

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/253/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5610209771
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Mejstřík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5610209771.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Bratislava, Michalská 18, IČO: 36 854 140, zastúpeného Mgr. Miroslavom Vilímom, advokátom so sídlom T., E. X proti odporcovi: S. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. U., R. M. XX/XX, o zaplatenie 4 161,71 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 3C/169/2010-137 zo dňa 24. 9. 2012 v spojení s opravným uznesením č.k. 3C/169/2010-161 zo dňa 28. 2. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi istinu 3 840,60 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 15. 10. 2010 do zaplatenia v splátkach po 1 000,- Eur mesačne, odvolaním nenapadnutom, ostáva n e d o t k n u t ý .

V ostatných výrokoch, ktorými súd vo zvyšku žalobu zamietol a o trovách konania, rozsudok okresného súdu z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d a ľ š i e k o n a n i e .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením Okresný súd Liptovský Mikuláš navrhovateľovi, ktorý sa voči odporcovi domáhal zaplatenia sumy 4 161,71 Eur s príslušenstvom priznal istinu 3 840,60 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 15. 10. 2010 do zaplatenia s tým, že mu plnenie je umožnené splácať v mesačných splátkach vo výške 1 000,- Eur splatných do 15. dňa toho ktorého mesiaca pod stratou výhody splátok, počnúc právoplatnosťou rozsudku. Vo zvyšku súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že odporcu zaviazal nahradiť navrhovateľovi súdny poplatok vo výške 249,50 Eur a následne opravným uznesením tento výrok opravil tak, že navrhovateľovi sa právo na náhradu trov konania nepriznáva (resp. doplnil výrok o trovách).

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd zdôvodnil s poukazom na ust. § 261 ods. 3 písm. d/, § 497 Obchodného zákonníka, § 517 ods. 1 a § 563 Občianskeho zákonníka, keď konštatoval, že medzi účastníkmi bola uzatvorená zmluva o bežnom účte dňa 16. 6. 2004, ako aj zmluva o poskytnutí úveru k ČSOB kreditnej karte zo dňa 13. 12. 2007, na základe ktorej bol odporcovi poskytnutý úver vo výške 100 000,- Sk s čerpaním od 13. 12. 2007 a dňom splatnosti vždy 15. v mesiaci s výškou úrokovej sadzby 18,5 % ročne, debetnej úrokovej sadzby 30 % ročne a sadzby úrokov z omeškania 15 % ročne. Pre neplnenie povinností odporcom z dôvodu nedostatočných finančných prostriedkov na bežnom účte, resp. neplnením záväzkov z iných zdrojov, došlo k zosplateniu úveru dňom 15. 12. 2009. Nesplatená istina predstavovala sumu 3 840,60 Eur, čo súd navrhovateľovi priznal a taktiež úrok z omeškania z tejto sumy vo výške 9 % ročne od 15. 10. 2010.

O trovách konania rozhodol súd v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p., keď navrhovateľ bol neúspešný v nepatrnej časti žalovaného nároku a vzniklo by mu právo na náhradu trov, súd však aplikoval ust. § 150 O.s.p. a z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré videl v nekvalite poskytnutých právnych služieb, keď žaloba obsahovala len všeobecné tvrdenia, neumožňujúce identifikáciu žalovaného nároku, čo postupne

navrhovateľ, resp. jeho zástupca dopĺňal až na výzvy súdu, resp. na neúplnosť prednesov zástupcu, čo viedlo k odročovaniu pojednávania, nie je možné spravodlivo požadovať od odporcu, aby takéto trovy hradil. Súd preto priznal navrhovateľovi len náhradu súdneho poplatku za podanie žaloby.

Opravným výrokom súd doplnil rozsudok o výrok, že navrhovateľovi právo na náhradu trov konania nepriznáva.

V zamietavajúcej časti nároku súd uviedol, že v časti zaplataenia istiny 39,56 Eur nárok zamietol z dôvodu jeho úhrady po začatí konania. Ostatné nároky predstavujúce príslušenstvo, a to 30 % ročný úrok z uvedenej sumy (39,56 Eur) nie je úrokom za poskytnutie finančných prostriedkov uložených na účte, resp. zamietol úrok vo výške 18,9 % ročne od 15. 10. 2010 do zaplataenia z istiny 3 840,60 Eur, nakoľko úver bol zosplatený dňom 15. 12. 2009 a na úrok navrhovateľovi nevznikol nárok.

Proti tomuto rozsudku podal, v zákonom stanovenej lehote, prostredníctvom zástupcu odvolanie navrhovateľ. Napadol výrok, ktorým súd zamietol žalobu vo zvyšných uplatnených nárokoch. Uviedol, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Pokiaľ súd zamietol úrok 18,9 % z istiny ročne od 15. 10. 2010 do zaplataenia, záver súdu nie je správny, pretože v zmysle § 502 Obchodného zákonníka dlžník je povinný platiť od doby poskytnutia peňažných prostriedkov z nich úroky v dojednanej výške. Navrhovateľ tak má za to, že nárok na odplatu za poskytnutie úveru (úroky z úveru) mu patrí až do doby, keď odporca vráti všetky poskytnuté a dodnes nezaplataené peňažné prostriedky. Nesúhlasil tiež s názorom súdu, že predčasným zosplatením úveru došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu, a teda od 16. 9. 2009 navrhovateľ odporcovi peniaze nepožičiava. Uvedené peňažné prostriedky sú stále „požičané“ a odporca ich do dnešného dňa nevrátil. Postihom za nevrátenie úveru sú úroky z omeškania a úrok z úveru predstavuje odplatu za to, že navrhovateľ odporcovi vôbec nejaké peňažné prostriedky poskytol. Nesprávny bol záver súdu aj v časti zamietnutia nároku nezaplataenia istiny 39,56 Eur, predstavujúcej debetný zostatok na bežnom účte odporcu s tým, že mal byť uhradený najneskôr do konca júna 2012. Takéto plnenie navrhovateľovi poskytnuté nebolo a odporca nepredložil relevantný dôkaz, z ktorého by súd mohol vyvodiť záver, že tento debetný zostatok bol riadne zaplataený. Preto ani v tejto časti nemal návrh zamietnuť. Prvostupňový súd tiež nezodôvodnil, prečo nepriznal vyčíslené úroky z omeškania ku dňu 14. 10. 2010, nakoľko v odôvodnení rozsudku sa k tejto skutočnosti vôbec nevyjadruje. Uvedené rozhodnutie preto považuje odvolateľ za zmätočné, nedostatočne odôvodnené, a teda nepreskúmateľné. Okrem toho odvolateľ napadol aj výrok o trovách konania, kedy prvostupňový súd priznal len nárok na zaplataenie súdneho poplatku, nepriznal však náhradu trov konania za zaplataený súdny poplatok za odvolanie, ani nárok na náhradu trov právneho zastúpenia. Podľa názoru odvolateľa bola žaloba podaná predchádzajúcim právnym zástupcom dostatočne určito, pričom predložené listinné dôkazy podľa navrhovateľa dostatočným spôsobom preukazovali dôvodnosť nároku. Odvolateľ má za to, že vzniknuté trovy ním požadované sú v celom rozsahu dôvodné. Z uvedených dôvodov žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil, návrhu v celom rozsahu vyhovel a zaviazal odporcu k náhrade všetkých trov konania.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a rozhodnutie prvostupňového súdu podľa ust. § 221 ods. 1, písm. h/ O.s.p. v napadnutej časti, ako aj v závislom výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Z obsahu spisu a vykonaného dokazovania prvostupňovým súdom vyplynulo, že navrhovateľ sa domáha plnenia zo zmluvy o poskytnutí úveru k ČSOB kreditnej karte, ako aj zaplataenia debetného zostatku na bežnom účte. Z podanej žaloby, ako aj z predkladaných listinných dôkazov aj prvostupňový súd ustálil, že navrhovateľ sa domáhal priznať plnenie predstavujúce istinu 4 161,71 Eur spolu s úrokom zo sumy 3 840,60 Eur vo výške 18,9 % ročne od 15. 10. 2009 do zaplataenia, debetným úrokom z istiny 39,56 Eur vo výške 30 % ročne od 1. 10. 2010 do zaplataenia a s úrokom z omeškania zo sumy 3 840,60 Eur vo výške 9 % ročne od 15. 10. 2010 do zaplataenia. Prvostupňový súd s prihliadnutím na predložené listinné dôkazy správne dospel k záveru, že navrhovateľ poskytol úver do výšky úverového limitu 100 000,- Sk (3 319,39 Eur) s individuálne dohodnutou ročnou úrokovou sadzbou. Ustálil, že istina nesplateného úveru

predstavuje 3 840,60 Eur, ktorú priznal navrhovateľovi spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 15. 10. 2010 do zaplataenia. Čiastočne tak vyhovel návrhu, pričom odvolanie do tejto časti rozsudku podané účastníkmi nebolo. Prvostupňový súd ďalej uviedol, že vo zvyšnej časti žalobu zamietla.

Podľa ust. § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania. Stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citované zákonné ustanovenie vymedzuje súdu spôsob, akým je povinný zdôvodniť svoje rozhodnutie tak, aby jeho dôvody boli jasné a presvedčivé. Z odôvodnenia rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, keď sú právne závery v nesúlade s obsahom spisu a v ňom zistenými skutkovými okolnosťami, je také rozhodnutie v rozpore s ust. § 157 ods. 2 O.s.p., § 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Nedostatočné zdôvodnenie rozhodnutia má potom vždy za následok odňatie možnosti účastníkovi konať pred odvolacím súdom, lebo sa objektívne dostáva do situácie, keď nemôže svoje odvolanie zákonným spôsobom zdôvodniť (nevie, akými úvahami sa súd pri rozhodovaní riadil), čo musí mať za následok vždy zrušenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní. Z práva na spravodlivý proces vyplýva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že (ne) majú význam pre rozhodnutie vo veci samej.

Vychádzajúc z označených zákonných ustanovení a vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je potrebné poukázať na to, že rozhodnutie prvostupňového súdu nevychádza z vyššie uvedených zásad. Z rozhodnutia (odôvodnenia) nie je zrejmé, čo všetko predstavuje zamietnuté nároky navrhovateľa požadované v návrhu a z akých dôvodov, resp. niektoré závery súdu nezodpovedajú zistenému skutkovému stavu z predložených listinných dôkazov (zaplatenie sumy 39,56 Eur odporcom). Z odôvodnenia prvostupňového súdu v zamietavajúcej časti požadovaného nároku vyplýva, že súd zamietol žalobu o zaplatenie 39,56 Eur, predstavujúcu debetný zostatok na bežnom účte z dôvodu, že táto suma bola uhradená. Súd k takémuto záveru dospel s poukazom na vystavený príkaz na úhradu, avšak navrhovateľ prijatie takéhoto plnenia poprel, a preto je na navrhovateľovi jednoznačným spôsobom preukázať (napr. výpisom z účtu), že takéto plnenie bolo navrhovateľovi poskytnuté. Tak ako to uviedol v odvolaní navrhovateľ, vystavenie príkazu na úhradu prostredníctvom peňažného ústavu neznamena aj skutočné poukázanie finančných prostriedkov tam uvedených. Pokiaľ prvostupňový súd nepriznal 30 % ročný úrok z tohto plnenia, s takýmto záverom sa odvolací súd stotožňuje, majú za to, že debetný zostatok na účte vo výške 39,56 Eur nevznikol z titulu zapožičania finančných prostriedkov a ich včasného nesplatenia, ale ako následok neuhradenia poplatkov spojených s vedením bežného účtu, prípadne poštovného za upomienky. Obdobne je možné súhlasiť so závermi prvostupňového súdu, keď zamietol požadovaný úrok z istiny 3 840,60 Eur vo výške 18,9 % ročne od 15. 10. 2010 do zaplataenia. Aj odvolací súd má za to, že došlo k ukončeniu zmluvy o úvere a navrhovateľovi tak patrí len úrok z omeškania. V rozsudku však ďalej nie je uvedené žiadne zdôvodnenie, týkajúce sa ďalšieho zvyšku nároku. V tomto je potom rozhodnutie prvostupňového súdu týkajúce sa napadnutého výroku, ktorým požadované plnenie vo zvyšku zamietol, nepreskúmateľné. Pokiaľ ide o výrok týkajúci sa náhrady trov prvostupňového konania, aj v tejto časti rozsudok prvostupňového súdu odvolací súd zrušil jednak z dôvodu, že sa jedná o závislý výrok (v ďalšom konaní pred prvostupňovým, resp. odvolacím súdom môžu vzniknúť ďalšie trovy) a jednak pre jeho čiastočnú nepreskúmateľnosť. Prvostupňový súd navrhovateľovi priznal náhradu súdneho poplatku za návrh, ďalším výrokom však rozsudok „opravil“ a doplnil výrok, ktorým náhradu trov navrhovateľovi nepriznal. O trovách konania rozhoduje v zmysle § 151 O.s.p. súd spravidla na návrh v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Osobitne sa vyjadrujú len trovy právneho zastúpenia a iné trovy konania, ktorých náhrada sa účastníkovi priznáva. Z tohto pohľadu je potom rozhodnutie nepreskúmateľné, nakoľko jedným výrokom súd náhradu nepriznal a v ďalšom výroku náhradu priznáva. Pokiaľ súd uvažoval o aplikácii ust. § 150 ods. 1 O.s.p., toto je možné v spojení s ust. § 142 ods. 3 O.s.p. aplikovať a ako trovy priznať napr. len náhradu súdneho poplatku.

O trovách odvolacieho konania rozhodne prvostupňový súd s poukazom na ust. § 224 ods. 3 O.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.